

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Capvt LXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11261

An. 1153.
*On se Lieue
 Vrouwe
 van VV
 heren.*

Anno CIO. CLIII. Brusellenses opidani Dominam nostram (sic enim aiunt) de Ecclesia Vvauerensi deuotè & humiliter tollentes, cum honore susceperunt, & suo tempore pacificè & cum gaudio remiserunt.

Hactenus ex MS. Sigeberti Gemblacensis Chronico, quod à monacho Affligemensi auctum, V. Cl. Iustus Lipsius è sua ad nos bibliotheca transmisit.

Affligemiense porrò cœnobium, inter Bruxellam & Alostum opida loco amœnissimo situm visitur; cuius quidem loci dignitas Abbatialis, Apostolicâ ac Regiâ auctoritate, Archiepiscopatus Machliniensi. patrum memoriâ instituto, est annexa.

CAPVT LXXI. MVNSTERIENSIS

Seu Monasteriensis, B. Virginis Abbatia, olim extra, nunc intra muros vrbis Luceburgensis sita.

HAud longè à muris vrbis Luceburgensis, in iugo montis, inter ruinas castri Veteris Luceburgensis, & castri Mansfeldici, à Petro Ernesto Mansfeldio, anno millesimo quingentesimo nonagesimo, exstructi, celebre olim exstitit cœnobium, BB. Apostolis Petro & Paulo primitùs dicatum, post Deiparæ Virginis cognomento donatum, quod ob excellentiam præ
 ceteris

ceteris eius tractus cœnobij vulgò Munster est nuncupatum. Istud an. Christi millesimo octogesimo tertio à Conrado Comite Luceburgensi cui vxor fuit Clementia, Henrici IIII. Imp. filia, conditum esse, mihi per literas R.P. Ioannes Bertelius, huius olim cœnobij, nunc Epternacensis Abbas significauit.

An. 1083.

Bellis porrò scuientibus inter Carolum V. Imp. & Franciscum I. Gallia Regem, Munsteriense cœnobium à nostris hominibus, ne Gallis hostibus domicilium præberet, incendio absumptum est. Estque id temporis in sepulcro fundatoris inuenta tabula plumbea, cuius hanc fuisse inscriptionem testatur Gaspar Bruschius in Chronologia monasteriorum Germania:

In nomine sanctæ & indiuiduæ Trinitatis, quiescit hic Comes Conradus. Hic cū inter seculi principes famâ probitatis esset celeberrimus, sepulcrum vitæ principis adijt amore diuino succensus, indeque reuertens, diuinâ vocante clementiâ, obiit peregrinus, sepultus in terra decenter, non sua: indeque anno dormitionis suæ secundo sublatus, an. quarto, ipso die annuæ migrationis suæ de seculo, hîc fuit repositus, præsentem coniugem suam Clementiam, per manus filiorum suorum, Adelberonis Primicerij Metensis, Henrici Comitis, Conradique Comitis, præsentem Rodolpho Abbate, filio Comitis, quem ipse prouisorem & ordinatorem huius loci statuerat. Facta sunt

An. 1086.

hæc regnante permiffu Dei, Henrico tyranno damnato, ac piæ memoriæ Gregorio Pontifice Romano. Obijt autem VI. Idus Augufti, anno Dominicæ incarnationis 1086.

Ceterùm Carolus V. Imp. monachis Munsteriensibus Xenodochium pauperum, basilica S. Iohannis Baptista contiguum, atque in ipsa vrbe Luceburgensi fitum, cœnobia nouo excitando, postmodùm donauit, quod hodie adificijs ac disciplinâ monasticâ est illustre. De Munsteriensis cœnobij origine atque Abbatibus, plura qui uolet, Ioannem Bertelium, in Historia Luceburgensi nuper edita consulat.

ALDEBURGENSE

Monasterium, secundo milliari ab Ostenda, Flandriæ opido olim situm.

An. 865.

Aldeburgum primæ olim notæ apud Flandros opidum fuisse constat. Sed Attila Hunnorum Rege Galliam vastante, cum alijs opidis excisum est; & monstrant hodieq; castrorum Attilæ locum, primo lapide ab Aldeburgo, quem vernaculè Attilaghem nuncupant. Tradunt autem à Balauino Caluo, Flandriæ Comite, ad annum Christi octingentesimum sexagesimum quintum, burgum Brugense, cum à patre eius muniri cœptum esset, Aldeburgi rudibus eo aduectis, cinctum fuisse.

In hoc porrò Flandriæ tractu S. Vrsmarum, Episcopum & Abbatem Laubiensem, Euangelij

olim

olim doctrinam sparsisse, tradit Anso Abbas Laubiensis, in historia vitæ eius, quæ à Ratherio Veronensi Episcopo emendata, & à Laur. Surio, quamquam non plenè, typis est edita. Nos eam integram ex manuscriptis codicibus Laubiensibus nacti sumus, in qua sic inter alia legitur: ipse prouinciæ dominus Aldo nomine, B. Vrsari prædicatione ad fidem Christi conuersus, donauit de suo dictum vocabulo Aldeburch vicum, in quo construxit, atque consecrauit Ecclesiam in honore Petri Apostoli, & mille passus vndique per circuitum: de quo postea dotauit Ecclesiam Laubiensem, quatenus ipse B. Petrus Apostolus, cui à Domino ligandi atque soluendi collata est potestas, patrocinaretur Flandrensis atque Menapensis, qui de diuersis idolorum cultibus reuocati, facta erant vna Ecclesia Christi. Sic Anso & Ratherius.

Anso obiit
an. 713.

Alij tamen Aldeburgum, siue Oudeburgum, quasi vetus castrum, ab antiquitate sic dictum volunt. Vt ut sit, illud constat an. Christi millesimo octogesimo quarto, à S. Arnulfo Suesionum Episcopo monasterium insigne Aldeburgi, in honore SS. Petri & Pauli Apostolorum, exstructum. De his rebus fusè Meyerus in Annalibus Flandriæ: An. CCCC. LIII. factum est memorabile illud prælium ab Aetio Romano aduersum Hunnos in campis Catalaunis. Stabant pro nomine Romano, præter Aetij exercitum,

An. 1084.

An. 453.

Visigothi, Alani, Burgundiones, Frāci & Saxones, magis Attilæ Regis odio, quàm Romanorum studio adducti. Attilæ præter Hunnos aderant Ostrogothi, Quadi, Rugi, Gepidæ & Marcomanni. In his Reges sex nominatim memorati, Attila Hunnorum, Valamirus Ostrogothorum, Theodericus Visigothorum, cum filio Thurismundo, Ardaricus Gepidarum, Meroueus Francorum, & Sigebardus Alanorum, Ceciderunt CLXXX. millia hominum, in quibus Theodericus Rex Visigothicus. Victus Attila de morte sibi consciscenda cogitauit, sed eo omisso consilio, in Pannoniam se recipit. Eâ tempestate vix vlla per Gallias ciuitas Hunnicam subterfugit rabiem. In hac nostra Belgica Tornacum & Tuaranam & Aldenburgum excisa lego. Tum Colonia Agrippina, (teste Rhenano) Tungrorum opidum, Nouesium, Vtricesium, Castra Herculis, Vetera, Asciburgum, Nouiomagum, Antennacum, Bingium, Magōtiacum, Argentaria, Augusta Rauricorum, multa que alia opida partim ab Hunnis, partim à Francis funditus destructa sunt, quorum de vastatione Sidonius Apollinaris.

Etiam terrificis diffuderat Attila campis
 In campos se, Belga, tuos: (cundum
 Francus Germanum primùm, Belgamque se-
 Sternebat.

An. CIO. LVI. Aldenburgenses collapsum longâ ætate D. Petri templū, lapidibus opidi iam olim euersi reedificarunt: quâ tempestate eo

in opi

in opido tantus est cœmeterio Virginis Matris habitus honos, ut in illo nisi nobiles non sepelirentur, alique omnes, qui obscuro essent generis, ad D. Petri humarentur. Pro eius templi restituti memoria hos fecere versiculos:

Anno millesimo quinquagesimo quoque sexto, Huius opus templi cœptum cognoscitur esse, Ligna Basilica fuerat quo condita primùm De miraculis, quibus est illustratum anno CIO. LXXXI. templum Aldenburgense, vide Epistolas quas edidimus de Viris illustribus.

Anno CIO. LXXXIV. Conon Roberti Flandriæ Comitis cubicularius, Aldeburgensis Ecclesiæ gentilitium tenebat sacerdotium, Cæterum Hasecca eius vxor, mulier religiosa templum tantis miraculis insignitum diutius retinere formidabat. Quapropter Conon suasu vxoris Roberto Comiti, Robertus Episcopo Rabodoni, Rabodo autem S. Arnulfo Episcopo Sueffionum id ipsum tradidit: quod ipsum Arnulfus, assentiente Roberto Comite, statim conuertit in cœnobium Benedictinorum monachorum.

Anno CIO. LXXXVII, xv iij, Kal. Septembris Aldenburgi defunctus est diuus Arnulfus Episcopus Sueffionum, sepultusque ibi in æde D. Petri. Tunc Arnulfus eius nepos ex Aszela sorore primus factus est Abbas Aldenburgensis. Hactenus Meyerus.

Parrò Aldeburgense monasterium, anno Christi, millesimo quingentesimo septuagesimo octauo,

An. 1084.

Fuit iste Rabodo seu Rabodo Nassiumensis ac Tornacensis Episcopus.

An. 1087.

Eius vita existat apud Serium To. 4.

An. 1578.

à Caluimianis pœne funditus est euersum; loci vero huius monachi hodie Brugensi in vrbe agunt, pacatiora aliquando tempora exspectantes.

Hariulfus
Abbas
Aldebur-
genfis,

Ceterùm inter Abbates Aldeburgenses olim Hariulfus emicuit, qui vitam S. Arnulfi Sues- sionensium Episcopi litteris consignauit, quæ manuscripta exstat integra in Vrsicampo, Ord. Cisterciensis monasterio, apud Nouionum Picardie urbem, cuius hoc est initium: Domino Lamberto Dei gratia Tornacensi Episcopo filiorum vltimus Hariulfus. Hanc ipsam Surius To. IIII edidit sed præfatione triplici omiſſa

Arnoldus
Wionus.

Huius etiã Aldeburgensis cœnobij alumnus fuit Arnoldus Wionus patria Duacensis, qui bellis ciuilibus apud Belgas renaſcentibus, in Italiam se contulit, optimequẽ de vniuersa familia Benedictina est meritus, libris aliquot, de illius origine, progressu ac viris illustribus, in lucẽ editis, quos Ligni vitæ titulo prænotauit.

H A M M E N S E

Monasterium, inter Aeriam & Lilariam,
Artesia opida.

An. 1018.

IOannes Bertinensis Abbas XXXIX. consecratus est an. Domini millesimo octogesimo primo. Huius Abbatis anno tertio Baldwinus Ghisnarum Comes, & Ingelramus Lilariensis Dominus à peregrinatione S. Iacobi redeuntes per Pictauiam, hospitati sunt in monasterio

nafterio Carofenum. Et videntes ibi religionem bene vigere, de monachis Carofenfibus fecum ad has partes adduxerunt. Et quidem Balduinus Andrenfe, Ingelramus vero Hammense monasteria in honorem S. Saluatoris fundauerunt, an. Domini millesimo octogefimo quarto. *Sic Iperius in Chro. MS. Bertinensi.*

Cui Meyerus in Annalibus Flandriae subscribit:
Anno clō. LXXXIV. Balduinus Comes Ghifnensis, & Engerannus Lilariensis, reuerfi ex Hispania à Compostella D. Iacobi, monachos fecum deportauerunt ex monasterio Carofensi in Pictonibus, permiffuque Gerardi Morinorum Epfcopi, Ghifnensis Andriense, Lilariensis verò Hammense condidit cœnobium. *Hactenus Meyerus. Haud abs re fuerit hoc loco subnectere foundationem cœnobij, Capellensis seu Merkenfis, ex Iperij eiusdem citato Chronico:*

Anno Domini millesimo nonagesimo Eustathius Boloniae Comes, & vxor eius Ida parentes ac genitores illius clarissimi atque illustrissimi Godefridi de Bullione, ac Balduini postea Regum Hierusalem, fundauerunt monasterium B. Mariae de Capella, intra terminos de Merck, iuxta Calesium, in loco, qui prius dicebatur Broucham, & monachos ibi Hammenses instituerunt. Vbi & ipsa Ida Comitissa XI. de capillis B. Mariae virginis, quos ab Hastulfo Rege magnis precibus impetrauerat, cum alijs Sanctorum reliquiis obtulit. *Idem tradit Meyerus in Annalibus Flandriae.*

An. 1084.

*Cœnobij B.
Mariae Capellensis seu
Merkenfis
origo.*

Porro

Cap. 19.

Porro Merckense seu Capellense hoc cœnobium secundo ferè milliari à Caletto olim situm, postea adiunctum est cœnobio Morinensi S. Ioannis in Monte, de quo supra diximus.

S. DIONYSII

Monasterium, in Broqueroia, secundo lapide à Montibus Hannonia metropoli situm.

Obijt illa.

An. 1086.

Richildis Flandriæ & Hannoniæ Comitissa, & filius eius Balduinus, pijs operibus & eleemosynis intendentes, in suo alodio Ecclesiam S. Dionysij construxerunt, in qua monachos S. benedicti instituerunt, & ipsam villam, multisque in locis terras cultas & incultas, silvas, & aquas, & prata, seruos & ancillas eidem Ecclesiæ contulerunt, & qua potuerunt libertate, atque honore adferunt. In diebus illis Montibus Hannoniæ in Ecclesia sancti Petri tredecim erant canonici, quorum præbendæ ad donationem capituli sancti Germani, eiusdem vrbis, pertinebant. Vnde Richildis Comitissa, & Balduinus eius filius tantum effecerunt, vt illæ præbendæ in vsus monachorum sancti Dionysij conuerterentur. Et cum omnes oblationes altarium Montensium, & Capellaniarum ad Sacellanos sanctæ Vualdetrudis, scilicet ad Canonicos sancti Germani, excepto monasterio S. Petri, pertinerent, compositum

tum

tum fuit vt Ecclesia sancti Germani monasterium sancti Petri, ab Ecclesia S. Dionysij sub annuo censu sex denariorum in ipsius S. Dionysij festo soluendorum, in ipsa Ecclesia S. Dionysij, susciperet perpetuò tenendum. *Hac ferè Iacobus Guisianus in MS. Hannonia Chronico.*

CAPVT LXXII.

Zuiphaltense monasterium in d. Constanciensi.

Zviphaltum siue Zuifaltaha, Latinè *Ad duplices aquas*, coenobium à duobus riuis Aych cognominatis, in ipso monasterio concurrentibus sic dictum, Constanciensis dioecesis, non præcul à Danubio inter Manigum & Riedlingum oppida, tribus miliaribus supra Ulmam in Alpibus Sueviæ situm, fundatum amplissimeque dotatum est anno Christi 1088. in honorem B. Mariæ Virginis, pro XII. monachis ex Hirsaugia adductis, ab illustribus Comitibus de Achalm *Luitholdo & Chunone* duobus germanis fratribus, pontificatum Urbano secundo, imperium verò Henrico quarto tenentibus. Dotatum est mox ab *Adalberto* quodam comite Calevvensi Sindelfingiacensis coenobij fundatore.

1088.

CAP.